

Den země

jsme si letos mohli připomenout právě na „pomlázku“. Jsou to narozeniny? nebo vzkříšení? nebo ukřížování? Od roku 1970 se slaví či připomíná. Asi by se na něj hodily všechny tři zmíněné možnosti. Původní myšlenka byla vnášet, přenášet či vnucovat otázku péče o životní prostředí do politických kruhů.

Tři věci mě v této souvislosti jdou hlavou. Pomlázku jsem měl letos krásnou, uprostřed nádherně rozkvetlých stromů, s trochu mrazivými rány a blankytem vybarvenými teplými dny. Celou tu krásu kazila mi vzpomínka na v těch dnech zveřejněnou mapu naší země s výhledem na množství letošních srážek. Při pohledu na červené odstíny znázorňující sucho... mrazilo. A zrovna tak, když jsem v těch polích viděl suché plochy a zemědělce, kteří někde něco přeorávali, protože to nevěžlo.

V televizi jsem viděl reportáž s informací, že šestnáctiletá švédská ekologická aktivistka Greta Thunbergová byla nominována na Nobelovu cenu za mír. Školačka inspirovala v posledních měsících celosvětovou studentskou kampaň, která má přimět politiky k důslednější ochraně klimatu a snižování emisí. Je to obdivuhodná slečna, jejíž cílevědomost a aktivita mě zahanbuje. Přeji jí nejen tu cenu, ale nezměrný úspěch v celém jejím snažení. Ono totiž jde o hodně, jde o život. Na Nobelovu cenu za mír navrhli Thunbergovou tři norští poslanci ze Socialistické levicové strany. „Nominovali jsme Gretu, protože klimatická hrozba je možná jednou z nejvýznamnějších příčin válek a konfliktů,“ řekl poslanec Freddy André Övstegård norskému listu Verdens Gang. „Masivní hnutí, které Greta spustila, je velmi důležitým příspěvkem ke světovému míru,“ dodal.

Od počátku slavení Dne země do této nominace uplynulo téměř padesát let. Mnoho se v péči o Zemi změnilo k lepšímu. Ty změna k lepšímu jdou ale „proklatě“ velmi pomalu.

Poslední vzpomínka, kterou mi evokoval zmiňovaný den, patří informaci o záplavách, které postihly před pár lety New Orleans. Na jakémisi vojenském

Obsah	Díky	8
Den země.....	1 Malá osobní vzpomínka.....	8
Výtah z jednání staršovstva.....	2 Cestovatelské promítání Jakuba Čecha.....	9
K výročí konce 2. svět. války v Evropě.....	3 Oznámení.....	11
Znovuotevření modlitebny v Hořátku.....	6 Kalendář na květen 2019.....	12

vzdělávání nás řečník informoval, že při povodních v USA velice rychle začalo rabování v obchodech a v New Orleans zaznamenali případ, kdy se státní policajt třetí den záplav rozhodl neodejít do práce, ale se „státní“ zbraní sedět před svým domem a hlídat svůj majetek...

Naše církve prostřednictvím poradního odboru SR pro otázky životního prostředí připravila krásné materiály a podněty pro práci s dětmi. Pro nás dospěle existuje nepřeberné množství „půdy“, kde se lze nejen vzdělávat. Ale také konat. Přeji nám všem „tak akorát“ jaro i léto. Tzn. aby aspoň občas normálně, mírně zapršelo.

Lidstvo se zachvělo. V Paříži hořel Notre Dame; sbírky solidarity a dary se shromažďují na hranici hysterie. Že nám nad hlavou hoří krov chrámu Země vnímají zatím jen děti...

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva (4. 4. 2019 v 19:00)

A. NA VĚDOMÍ

Wanda Dobrovská: **hlasové školení pro předčitatele** 28. 2. – další termín – 30. 5. 2019 v 18:30 hod.

vývěska na domě – jedna na pravidelné akce a druhá na novinky, aktuality – J. Mašek

A-1. Duchovenská práce, A-2. Další shromáždění mimo sbor (viz Souterrain a sborový web)

A-3. Další aktivity s. farářky a br. faráře

Trgalová: 10.-12. 3. Seminář osobnostního rozvoje-Běleč- vedení pastoračního semináře vikářů 15.-25. 3. postní pout' farářů-Izrael; přednáška na pastorační konferenci v Jihlavě na téma Pastorační inspirace; příprava katechumenů- křest 28. 4. v ČCE Rokycany

Ruml: pastorage; svatebčani; katecheze; přednáška P. Hoška „Současná spiritualita“; SR ČCE - Den pro Kubu; polévka pro bezdomovce

oba: 29. 3. Žižkov - sen. konference o nové agendě; 7. 7.-9. 4. – Praha - seminář supervize. Staršovstvo souhlasí s plánem svatebního shromáždění

B. K PROJEDNÁNÍ

- JM, PR: *dokoupení zpěvníků Svítá - dle ceny*
- PR, JM: *dopis synodní radě ohledně nájemného – splněno*

B-1. Diakonie a křesťanská služba (K. Sýkora a D. Caldwellá, M. Trgalová a M. Študentová)

- E. Javornická – povede administrativní agendu
- smlouva o spolupráci s S Diakonií ČCE středisko Praha

- stavebnice pro školu Diakonie ve Stodůlkách-sbírka dětí v NŠ-předána při bohoslužbách
- příprava inzerátů na bazar a jejich distribuci

B-2. Finanční záležitosti

- celocírkevní sbírka na tisk a jinou publik. činnost 10. 3. vynesla 5 106,- Kč
- sbírka na pomoc jičínskému sboru na adaptaci fary 49 100,- Kč
- obdrželi jsme přeplatek od Bohemia energie 53 603,- Kč

B-3. Hospodářské záležitosti

- dokoupení nábytku do kanceláře (police, nástěnka, stolek pod tiskárny)
- oprava WC u kanceláří a výměna podlahové krytiny v předsínce u kanceláře – odsouhlaseno
- změna dodavatele plynu - výpověď
- pořízen nový kávovar – poděkování s. Jílkové

B-6. Z došlé pošty a různé

- Nadace života umělce – NP – 10 tis. Kč – Janovy pašije
- Trans World radio – korespondenci vrátit zpět – nadále nezasílat
- ekumenický výlet s farností sv. Vojtěcha–v jednání FH
- 6. 10. podzimní sborový výlet -bohoslužby v Libiši, Mělník, Labe, Vysoká
- Noc kostelů 24. 5.
- náplň práce sborové sestry – schváleno
- byla otevřena otázka o ceně plynu, diskutovaná již na VSS. Br. farář mimo jiné znovu uvedl na pravou míru údaj o jeho spotřebě v bytě za rok 2018 (cca 13 tisíc Kč.)
- 18 míst volných na dovolenou do Rakouska – do konce dubna závazný počet míst - MT

C. TÉMA

- dokončení probírání nové Agendy
- děti u VP – staršovstvo se seznámí se závěry staršovstev z minulosti

K výročí konce druhé světové války v Evropě

I letos, po 74 letech od konce druhé světové války v Evropě, se bude vzpomínat. Jak běží čas, pamětníků valem ubývá. Rád bych k tomuto výročí přispěl textem, který jsem v Souterrainu publikoval v roce 2005, tedy před 14 lety, kdy se slavilo šedesáté výročí. Při probírání mých starých textů do Souterrainu mne překvapilo jednak to, jak je i dnes aktuální, jednak to, že bych na něm po letech nezměnil ani čárku. Text byl součástí delší série nazvané „**Střípky z cest**“, měl pořadové číslo XXVIII. a jmenoval se:

Z Vídně aneb pátý sektor

Tak jsem byl v září po dvou letech na dva dny a dvě noci ve Vídni. Hlavní město bývalého společného státu s jedním milionem a šesti sty tisíci obyvatel (20% z 8 milionů Rakušanů) sice trpí expanzí automobilové dopravy jako jiná evropská velkoměsta, ale už před třemi lety mělo 700 km cyklostezek, kterých stále přibývá. Parkování na povrchu je nejdražší, v obrovských podzemních garážích podstatně levnější. Veřejná zeleň je chloubou obyvatel. V muzejní čtvrti se otevírají nová muzea. Velkoryse se prodlužují stávající a stavějí se nové linky metra, které měla Vídeň až po Praze – od roku 1978. Přibývá pěších zón a rozšiřují se chodníky. Na celé dlouhé a široké Mariahilferstrasse jsou chodníky více než dvakrát širší než na jeden pruh v každém směru zúžená vozovka. Vídeňáci jsou hrdí na to, že v úrovni kvality života (posuzované podle mnoha různých kritérií) již několik let soupeří s americkým Seattlem o druhé a třetí místo (první na světě je v této soutěži švýcarský Curych, jenže ten má „jenom“ 300 tisíc obyvatel a tak to má podle Vídeňáků podstatně snazší). Vídeň patří úrovni životních nákladů k levnějším metropolím a školský systém i zdravotnictví jsou na vysoké úrovni. Naše generace už se dívá na Rakousko střízlivě jako na blízké sousedy, se kterými máme mnoho společného (nejenom kuchyni) a ve vztahu ke společné historii nám připadají směšné krajní postoje od „tři sta let jsme trpěli“ po „staré dobré Rakousko-Uhersko“.

Celé Rakousko letos slavilo a slaví. Slaví padesát let od získání svobody podepsáním státní smlouvy 15. května 1955. Rakouská státní smlouva uzavřená mezi vítěznými mocnostmi druhé světové války (SSSR, USA, Velkou Británií a Francií) a Republikou rakouskou o obnovení nezávislého a demokratického Rakouska, která deset let po skončení války ukončila okupaci a rozdělení Rakouska čtyřmi vítěznými mocnostmi, obsahovala mj. zákaz politického a hospodářského sjednocení s Německem a uznání práva menšin (zejména Slovinců a Chorvatů) v Rakousku. Rozhodující pro uzavření smlouvy však byla připravenost Rakouska přijmout statut neutrality (ústavní zákon o trvalé neutralitě Rakouska z 26. 10. 1955). V posledních letech byla, respektive je, rakouská neutralita některými politiky zpochybňována, ale velká většina Rakušanů je za ni vděčná, váží si jí a rozhodně se jí nechce vzdát.

Rakousko tenkrát dostalo svobodu, demokracii a tržní hospodářství za slib trvalé neutrality, ale cesta ke státní smlouvě byla trnitá a trvala osm let. Celých osm let složitých a zdlouhavých vyjednávání. Teď si dovolím na jeden odstavec odbočit.

Vždycky se v cizině snažím mluvit co nejvíce s místními, se starými lidmi, s pamětníky, kteří se dobře pamatují, jak to tenkrát bylo, a naslouchat jim a jejich

vzpomínám. Tzv. orální historie je dnes mezi historiky dokonce v módě. Tyto autentické výpovědi často kontrastují s tvrzeními politologů, kteří - v mnoha případech - tenkrát dokonce ještě ani nežili a hodnotí věci a události z dnešního stanoviska. Nikdy například nezapomenu na oběd u jedné staré dámy v Londýně na začátku devadesátých let, která si ještě velmi dobře pamatovala nálety německých zbraní V1 a V2, včetně toho, kdy to které sousedy zabilo. Když jsem si dovolil zeptat se jí na to, jak by se podle ní byla vyvíjela válka v případě německého vylodění v Anglii, zvedla hlas a rezolutně prohlásila: „Ale my jsme přece měli Churchilla!“ A pak pro „mladíka z kontinentu“, který to samozřejmě nepamatuje, dodala: „Všechny bychom je byli zahnali zpátky do moře, do jednoho!“ A tím byla veškerá debata ukončena. Nejsem historik, abych spekuloval o tom, zda by to tak bylo doopravdy a proč se Němci nakonec o vylodění nepokusili. Mne zajímalo prožívání té staré dámy. A jistě to tak neprožívala sama, naopak.

A tak jsem se i ve Vídni ptal pamětníků na to, jak to tenkrát bylo. Vídeň byla dobyta či osvobozena (jak se to vezme) sovětskou Rudou armádou jako Berlín a po dobu deseti let byla rozdělena podobně jako Berlín. Ale zatímco v Berlíně existovaly (do vytvoření spojeného Západního Berlína z amerického, britského a francouzského sektoru) čtyři sektory, ve Vídni kromě těchto čtyř „standardních“ sektorů existoval i pátý sektor. Oficiálně se jmenoval „Interallierter Sektor“, tedy „mezispojenecký“, ale běžně se mu říkalo a říká „mezinárodní“. Vítězné mocnosti si v roce 1945 rozdělily vídeňské městské okresy, ale první okres - Staré město - zůstal nerozdělený a byl spravován společně. Jeho hranice jsou někde (například na nábřeží dunajského kanálu) dodnes vyznačeny na chodníku velmi vytrvalou bílou barvou a čitelným nápisem „Interallierter Sektor“ napsaným tiskacími písmeny.

Pátý sektor byl zvláštním místem, prostorem, kde spolu lidé, resp. spojenci, kteří ho spravovali, museli nějak vyjít, a proto spolu museli mluvit. Museli si naslouchat a museli se naučit se domluvit a dohodnout. Bylo potřebí se domlouvat o takových praktických věcech, jako byla například údržba a opravy kanalizace. A o mnoha jiných každodenních záležitostech. V době, kdy spolu spojenci v Berlíně nemluvíli, např. když SSSR vyhlásil blokádu Západního Berlína, která trvala od 24. 6. 1948 do 12. 5. 1949, kdy zásobování Západního Berlína zajišťoval letecký most (celkem 277 569 letů), ve Vídni spolu komunikovali. Se skřípajícími zuby a zaťatými pěstmi, ale komunikovali. Neměli se vůbec rádi, ale museli spolu mluvit. Vídeňáci dobře vědí, že cesta k velkým dohodám vede od malých dohod. Pamětníci, ale i jejich děti, jsou dodnes

přesvědčení o tom, že pátý sektor sehrál klíčovou roli při zvozu sjednocení Rakouska. Ta schopnost a vůle dohodnout se přes protichůdné představy, názory, postoje a zájmy, se po letech z vídeňského prvního okresu - Starého města - rozšířila na celou zemi.

Osm dlouhých let to trvalo, než se podařilo dosáhnout té velké dohody. Zkuste si představit, že se o něčem důležitém, co za to stojí, budeme domlouvat dlouhých osm let! My jsme dnes se vším (a bohužel někdy i s každým) hned hotovi. Chceme všechno - nebo nic. Představme si, že se o něčem, na čem nám opravdu záleží, dohadujeme spolu v rodině, mezi příbuznými nebo v práci osm let! Když už je dohoda na dosah, všechno ztroskotá na nějaké „prkotině“ a musíme se začít pracně domlouvat znovu od začátku. Překonávat hlubokou nedůvěru a zklamání, protikladná východiska i představy o cíli, ke kterému jsme se zase nepřiblížili ani o onu příslovečnou píd'. Před měsícem jsem na těchto stránkách psal o trpělivosti. A dnes jsem tomu tedy „nasadil korunu“. Dávat za vzor osm let trpělivosti - to ten „poutník“ po naší planetě přece nemůže myslet vážně!

Nevím, kolik procent z osmi milionů Rakušanů a z více než milionu a půl obyvatel Vídně je přesvědčeno, že pátý sektor byl pro získání svobody tím nejdůležitějším faktorem (těch dalších faktorů bylo mnoho, v neposlední řadě jistě i pevný postoj tradiční, silné a opravdu demokratické rakouské sociální demokracie, která nikomu „nesedla na vějíčku“). Z lidí, se kterými jsem o tom mluvil, byli o zásadní roli pátého sektoru pro budoucnost Rakouska přesvědčeni všichni. I o tom, že jsou věci, které za osm let trpělivosti při vyjednávání stojí. Rakouská státní smlouva letos slaví padesát let a naši jižní sousedé nevidí důvod, proč by nemohla platit třeba dalších sto let. Za pátý sektor v letech 1945 - 1955, ten zvláštní prostor pro komunikaci, jsou vděční a z některých jsem měl pocit, že jsou na tento jedinečný fenomén své historie svým způsobem i hrdí.

Často mám pocit, že takový pátý sektor bychom potřebovali i dnes. V manželstvích, v rodinách, v širším příbuzenstvu, ve společnosti - a upřímně řečeno či napsáno - i v církvi.

Poutník (listopad 2005)

Oslavy znovuotevření toleranční modlitebny v Hořátvi

V neděli 14. dubna jsme se společně (Hellerovi, Dan s Ivankou roz. Jasnou, a já) vypravili na odpolední oslavy v Hořátvi na Poděbradsku. Hořátev není v dejvickém sboru úplně neznámá. Před pár lety s. Jana Jasná vydala knížečku „Z farského koutku“ se vzpomínkami svého dědečka JUDr. Bedřicha Molnára, mj. prvního předsedy dejvické kazatelské stanice, která Hořátev a tamní

atmosféru v polovině 19. století popisuje. Hořátev je také na jedné ze souboru pohlednic, který náš sbor vloni vydal. Výletu rozhodně nelitujeme.

Hořátev je dnes kazatelskou stanicí sboru v Nymburce, kde je farářkou Kateřina Roskovcová. Zdejší modlitebna je jednou z nemnoha tolerančních staveb, které se dochovaly v téměř původním stavu a stále slouží ke shromažďování, podobně jako v Libiši. Vnitřní uspořádání je stále původní, se stolem Páně uprostřed. Vcelku logicky se jedná o chráněnou památku. V posledních třech letech ale prodělala náročnou rekonstrukci krovu, podle všeho pocházejícího z roku 1792, kdy byla postavena. Ten byl vážně poškozen vlhkostí a hmyzem. Při opravě byla snaha zachovat co nejvíce původního materiálu, k tomu jsme si vyslechli poutavý výklad o truhlářských „figlech“ s nastavováním trámů apod. V rámci slavnostních bohoslužeb vystoupily děti z místní mateřské školky a zaznělo vystoupení nymburského flétnového souboru, prokládané recitací mj. z Písma, a konečně představení a poděkování všem, kteří se o rekonstrukci zasloužili. Ta zatím přišla asi na 2 ½ mil. Kč, ale ještě bude pokračovat úpravami interiéru, omítek a zejména stropu. Zde památkáři pod bílou přemalbou objevili výzdobu pocházející nejspíše z doby těsně po vydání Protestantského patentu v roce 1861 – v té době docházelo ke zkrášení mnoha dalších modliteben v širším okolí, např. v Lysé, ve Vtelně, nebo v Nebuželích. Právě s ohledem na cenný strop nelze vnitřní opravy uspěchat, je třeba asi 2 roky počkat, až si střešní konstrukce „sedne“.

Něco z historie. Hořátevský sbor se ustavil jako jeden z prvních v Čechách již v roce 1781, třebaže formální přihlášky místních evangeliků před příslušnou komisí proběhly až 2. dubna 1782. Zahrnoval 15 vesnic převážně z poděbradského panství. Z počátků sboru je zajímavé, že patřil k těm, kde došlo ke konfesijnímu konfliktu. Třebaže sbor se přihlásil k helvetskému vyznání, povolal si kazatele ze Slovenska a ten byl augsburského vyznání. Když vyšlo najevo, jak „moc“ se jeho jednání liší od představ členů sboru, lidé se zděsili, nechtěli ani slyšet jeho kázání a pokládali jej dokonce za tajného jezuitu (!). Musel na jejich žádost odejít, novým duchovním se stal Ladislav Baka z Uher, který přijel 30. června 1783. Ubytoval se v čp. 10, bohoslužby konal ve stodole čp. 7. Fara a škola byly postaveny r. 1786 a kostel byl odevzdán svému účelu 30. září 1792.

Dalším správcem sboru se stal 23-letý Jan Molnár, Bedřichův otec, který zde sloužil v letech 1820 – 1852. Za něj byla r. 1824 postavena nová fara. Po něm se v rychlém sledu do r. 1868 vystřídali Jindřich August a Heřman z Tardy. Za jejich nástupce Františka Kociána se oddělily sbory v Poděbradech a v Nymburce. V letech 1910 - 1919 byl hořátevským farářem Rudolf Kalda,

který nechal postavit novou faru, která sboru slouží, byť neobydlená, dosud. Fara i škola prodělaly řadu změn, zato modlitebna prakticky žádná. Ví se jen o proražení druhého vchodu ve štítu v roce 1811 a lze, v analogii s dalšími modlitebnami a s ohledem na dnešní prostor modlitebny, předpokládat její zvýšení. Ke zvednutí krovu přitom docházelo (viz Vtelno) jako celku, bez jeho rozebrání – i dnes těžko představitelný výkon. Teď tedy probíhá první opravdu gruntovní oprava, na kterou ještě budou potřeba nemalé prostředky, zcela jasně nad možností nymburského sboru.

Jan Mašek

Díky ...

Pašijový týden byl pro mne týdnem opravdu neběžným, měla jsem neustále nové příčiny k vděčnosti. Prožila jsem mnoho radostí. O jednu se poděluji, třebaže se udála ještě před Květnou nedělí.

Koncert Našich pěvců pod vedením Filipa Härtla v Salvátorském kostele. Janovy pašije od Jiřiny Dvořákové - Marešové byly něco jako Zjevení. Seděla jsem tak, že jsem viděla do tváře Jana Potměšila. To nebyl „umělecký přednes“, jak bylo uvedeno v programu. Jan Potměšil slova evangelia žil. Cítila jsem, jak vroucně Ježíš pronáší „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali, jako já jsem miloval vás.“

Nejsem hudební kritik, ale k procítění hudby a zpěvu Našich pěvců a sopranistky Ludmily Vernerové to není třeba. Varhanní hudba a zpěv se prolínaly se slovem a úžasná režie celého koncertu jistě nenechala nikoho z nás bez hlubokého prožitku. V jednu chvíli nás zalila lítost, když sbor pronášel „Hle člověk“, a pocit vlastní viny při „UKŘÍŽOVAT!“.

Chci ještě znovu poděkovat všem, kdo nám tak silný zážitek připravili. Je jen velká škoda, že další příležitost slyšet znovu tak nádherný a opravdovou vírou prodchnutý koncert, bude snad až za rok o Velikonocích

Jana Jindrová

Malá osobní vzpomínka...

S velkým zájmem jsem si přečetl v dubnovém čísle Souterrainu připomínku devadesátiletého výročí úmrtí faráře a spisovatele Jana Karafiáta. Autor nestárnoucích Broučků mladá léta prožil v Jimramově. V tomto malebném vysočinském městečku se prý již v roce 1608 konaly evangelické služby Boží a byla vysluhována Večeře Páně. Ani protireformační tažení nezměnilo vyznání jimramovských. Jistě také proto, helvetský sbor, v němž působili významní

kazatelé a moravští superintendanti, vznikl téměř ihned po vydání Tolerančního patentu. Čtrnáct let můj tatínek ve sboru působil jako farář a já do svých deseti let jsem vyrůstal na faře, kam kdysi chodil Karafiát do školy. Ve svých Pamětech o tom píše: „*Vkročte do fary průjezdem vedoucím do uličky kostelní. Vlevo v tom průjezdu vstoupilo se do školy. V přízemku, hodně hluboko v zemi, byla třída první... Strop byl nízký a nahoře byla třída druhá, oddělená od spodní třídy jednoduchými deskami, takže dole bylo shora slyšet každý hluk a každé pohnutí. Když děti z příbytků mnohem příznivějších do takovéto školy přece rády chodily, to znamenalo mnohem víc, než když do školy rády chodí děti dnes...*“.

Naproti faře, přes ulici, bydlely dvě staré dámy, neteře Jana Karafiáta. Byly velmi vzdělané a měly svého strýčka ve veliké úctě. Mého otce často zvaly na návštěvu. Jednou mu dokonce dovolily nahlédnout do truhly, v níž objevil rukopis stále vydávaných, mnoha generacemi oblíbených Broučků!

Pavel Prosek

Cestovatelské promítání Jakuba Čecha

Filmař a cestovatel Jakub Čech byl našim hostem už podruhé. Na závěr jeho první návštěvy v naší modlitebně (22. 3. 2018) – vyprávěl nám při ní především o Pacific Crest Trail – mu pan farář Pavel Ruml udělil požehnání na další cestu, na niž se v té době chystal, 4500 kilometrů dlouhý Continental Divide Trail. Vyrazil měsíc po té, strávil na něm přes čtyři měsíce, z deníkových záznamů, které si pořizoval, připravil k vydání knihu *Jakubův cestovní deník II* (Nakladatelství XYZ, 2019) a letos 23. března se s námi přišel podělit o nové zážitky a zkušenosti.

Continental Divide Trail je dálková turistická trasa vedená přes pět amerických států – od jihu k severu Nové Mexiko, Colorado, Wyoming, Idaho a Montanu – Skalnatými/Skalistými horami (Rocky Mountains). Musíte být tak trochu dobrodruhem, abyste se na ni vydali, protože na mnoha úsecích je tam putující odkázán jen sám na sebe. Musíte to zároveň mít v hlavě dobře srovnané, protože bez řádné, všestranné průpravy a sofistikované výbavy byste se nejspíše nejmohli octnout v situaci, kdy vám nejde „jen“ o rozum, ale doslova o život.

Čtyřicetistupňová vedra, v noci pod nulou, nádrž s hnusnou vodou nebo úplně vyschlá, stoupaní k hřebenům, bolavá kolena při sestupech, medvědice s medvědřaty či jiná zvířata, domestikovaná i divoká, za 146 dnů toho zažijete opravdu hodně. Jakub Čech po celou dobu pilně fotografoval a co nestihl nafotit, odilustroval a všechno nám to v perfektně připravené prezentaci předvedl.

Osobní projekt typu CDT je i spirituální zkušenost. Na cestě se vám ukáže – nebo pokud to víte, připomene nebo potvrdí se vám – co je opravdu důležité. Náš host hovořil o sociálním rozměru cesty, o schopnosti fungovat v týmu, o nutnosti či ochotě takovou schopnost si osvojit, o umění dělat kompromisy.

(Veledůležitý je ovšem také třeba funkční filtr na vodu.)

Kdo jednou začlení do svého života mnohaměsíční pěší putování, vypěstuje si údajně na takové aktivitě závislost. Jakub Čech mluvil mimo jiné o tom, že ještě mnoho týdnů po návratu byl doma sice tělem, ale hlava dosud prodlévala kdesi na CDT. A o cestě přes Rocky Mountains se mu pořád čas od času zdává. Takže lze předpokládat, že Kontinentální trek nebyl zdaleka poslední výzvou, na niž přistoupil, a troufám si za celé naše dejvické společenství popřát mu hodně štěstí na dalších výpravách a těšit se na vyprávění – zase někdy příště.

Wanda Dobrovská

Rádi informujeme, že náš host v "Křesle" Jakub Čech vydal druhý deník ze svého putování.

Deník z loňského přechodu Continental Divide Trail je na světě. Radost!!!

[#jakubvcestovniděnik](#) [#continentaldivide](#)[trail](#) [#thruhiking](#) [#thruhike](#)
[#mybook](#) [#continentaldivide](#)[trail2018](#) [#cdt2018](#) [#jakubvcestovniděnik2](#)
[#rockymountains](#) [#frommexicotocanada](#) [#hiking](#) [#ultralightbackpacking](#)
[#nalehko](#) [#nalehkodotcom](#) [#gossamergear](#) [#zpacks](#)

Oznámení

“Hospodine, Bože můj, jsi neskonale velký, oděl ses velebnou důstojností. Halíš se světlem jako pláštěm, rozpínáš nebesa jako stanovou plachtu. Mezi vodami si kleneš sině, z mračen si vůz činíš a vznášíš se na perutích větru.” (Žalm 104)

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s občanskými sdruženími a s městskou částí Praha Suchdol zvou na již dvanáctou

● EKUMENICKOU BOHOSLUŽBU ZA KRAJINU

v **sobotu 18. května 2019 v 17.00** na levém břehu Vltavy, na zahradě **nad Sedleckými skalami**.

Bohoslužbě předchází pouť od kostela Stětí sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech v 13 hod, dále pěšky krajinou se zastávkami. Kostel bude otevřen již od 12 hod. **Kázáním poslouží Martin Gruber**, jáhen Církve československé husitské v Jindřichově Hradci a oblát anglikánského benediktinského kláštera Holy Cross ve Švýcarsku. Po bohoslužbě **následuje beseda** s názvem „**Napít se z řeky**“ kterou uvede hydrobiolog Mgr. **Ondřej Simon, Ph.D.**

Místo je jako obvykle na zahradě nad Sedleckými skalami (GPS 50°08'22.1"N 14°23'32.4"E, <https://mapy.cz/s/3pWbv>) nedaleko žlutě značené cesty ze Suchdola do Roztok, je dosažitelné ze zastávek MHD v Praze-Suchdole (Kamýcká, Budovec, Suchdol, K Drsnici), od železniční zastávky Praha-Sedlec nebo od přívozu v Praze-Sedlci (odtud po poměrně prudkém výstupu). Více na www.drahan.chabry.cz

Anna Hejlová

● Hudební nešpory

Naši Pěvci zvou na již tradiční ekumenické hudební nešpory, které se budou konat ve středu 29. května v prostorách naší modlitebny. Letos je organizujeme společně s katolíky od sv. Gotharda, kteří s námi sdíleli společné prostory a na konci května se vrací do vlastních, zrekonstruovaných.

Filip Hanuš Härtel

● Dobročinný bazar pro Diakonii 13. 5. - 15. 5.

Blíží se květen a s ním i oděvní bazar (předpokládáme i porcelán a sklo). Pozvěte své přátele, známé i neznámé. Budeme se na všechny těšit.

Jana Kohoutová

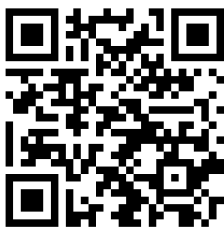
Kalendář na květen 2019

Bohoslužby	28. 4.	G. Reininghaus
ve sboru -	5. 5. s VP	P. Ruml
neděle 9:30	12. 5.	M. Trgalová (P. Ruml Velim)
	19. 5.	P. Ruml
	26. 5. rodinná s dětmi	P. Ruml (M. Trgalová Chotíněves)
	2. 6. s VP	P. Ruml
Biblická hodina	úterý 17:30 hod.	
Děti	děti - každý čtvrtek od 17 hodin náboženství v Suchdole - každý pátek 13:30	
Konfirmandi	pátek 15 hodin	
Nedělníci	19. 5. (vždy 3. neděle v měsíci, po bohoslužbách)	
X-cátníci	14. 5. 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	12. 5. po bohoslužbách	
Klub poznávání	9. 5. v 9:30 S. Hřebíčková - o D. Bonhoefferovi	
Křeslo pro hosta	23. 5. Tomáš Sedláček	
Staršovstvo	2. 5. v 19:00 hod.	
Zpívání - Stodůlky	každý pátek v 9:15	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 19. 5. 2019.

Červnové číslo vyjde 26. 5. 2019

Pište, mailujte, na Vaše příspěvky se těší redakce i čtenáři.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděle předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Libeň
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103